

N:o 18.

Toisena sunnuntaina Loppiaisesta.

Evank. Joh. 2: 1–11.

Ja kolmantena päivänä olivat häät Galilean Kaanaassa; ja Jesuksen äiti oli siellä. Niin Jesus ja hänen opetuslapsensa kutsuttiin myös häihin. Ja koska viina puuttui, sanoi Jesuksen äiti hänelle: ei heillä ole viinaa. Jesus sanoi hänelle: vaimo! mitä minun on sinun kanssas? Ei minun aikani ole vielä tullut. Hänen äitinsä sanoi palvelioille: mitä hän teille sanoo: se tehkää. Niin siellä oli kuusi kivistä vesi-astiaa pantuna, Juutalaisten puhdistamisen tavan jälkeen, ja kukin veti kaksi eli kolme mitta. Jesus sanoi heille: täyttäkää vesi-astiat vedellä. Ja he täyttivät ne ylön täyteen. Ja hän sanoi heille: pankaat nyt sisälle, ja viekää edeskäyvälle. Ja he veivät. Mutta koska edeskäypä maisti sitä vettä, joka viinaksi tullut oli, (eikä tietänyt, kusta se tuli: mutta palveliat tiesivät, jotka veden ammensivat) kutsui edeskäypä yljän, ja sanoi hänelle: jokainen antaa ensisti hyvää viinaa, ja kuin juovutaan, niin sitte huonompaa: sinä kätkit hyvän viinan tähän asti. Tämä on ensimmäinen tunnustähti, jonka Jesus teki Galilean Kaanaassa, ja ilmoitti kunniansa. Ja hänen opetuslapsensa uskoivat hänen päällensä.

Aviosäädystä on jo ennen kylliksi kirjoitettu, jonka vuoksi emme aio siihen koskea, vaan tahdomme tässä evankeliumissa käsitellä kolmea asiaa: ensiksi lohdutuksesta, joka aviopuolisoilla on säädysään tästä kertomuksesta, toiseksi siitä uskosta ja rakkaudesta, jota tämä evankeliumi osoittaa, ja kolmanneksi näiden häiden hengellisestä merkityksestä.

1.

Ensiksi osoitetaan tälle säädylle suuri kunnia siinä, että Kristus itse äitineen ja opetuslapsineen saapuu häihin. Sen lisäksi on vielä hänen äitinsä siellä häitä valmistamassa, niin että häiden pitäjät näyttävät olleen hänen köyhiä likeisimpiä ystäviään tai naapureitaan ja Maaria olleen morsiamen äidin sijaisena. Nähtävästi vietettiin tässä ainoastaan yksiä häitä, eikä niissäkään vallinnut minkäänlainen komeus. Kristus näet noudatti opetustaan

elämässään, niin ettei mennyt rikkaitten vaan köyhien luokse. Mutta jos hän joskus meneekin rikasten ja ylhäisten tykö, silloin hän heitä nuhtelee ja soimaa, niin että sieltä palaa vihatuna ansaitsematta paljoakaan kiitosta; vielä vähemmin kunnioittaa hän heitä millään ihmetyöllä, kuten hän täällä tekee.

Toisena kunnianosoituksena on se, että Kristus suurella ihmetyöllä lahjoittaa hyvää viiniä näille köyhille häittenpitäjille ja rupeaa näin morsiamen ylimmäiseksi juomanlaskijaksi; hänellä ei muutoin liene ollutkaan mitään rahaa tai kalleutta lahjoitettavana. Tämöistä kunnioitusta ei hän koskaan osoittanut fariseusten säädylle. Hän vahvistaa tällä sen, että avioliitto on Jumalan säätämä ja asettama; ja olipa se kuinka halpa ja ylönkatsottu tahansa ihmisten silmissä, niin kuitenkin tuntee Jumala työnsä ja rakastaa sitä. Meidänkin Kaifaksemme ovat itse useasti sanoneet ja saarnanneet, että aviosäätö on ainoa Jumalan aset-

tama sääty. Kuka sitten on toiset asettanut? Epäilemättä ei Jumala, vaan perkele ihmisten kautta. Kuitenkin karttavat, pakenevat ja häpäisevät he sitä, ja ovat niin pyhiä olevinaan, etteivät ainoastaan itse ole menemättä aviosäätyyn, joka heille olisi hyväänkin tarpeeseen, vaan liiallinen pyhyys estää heitä mihinkään häihin tulemastakaan, aivan kuin he olisivat paljoa pyhemmät kuin Kristus itse, joka heidän mielestään kai suuren synninkin teki häihin mennessään.

Koska nyt aviosäädyllä on sellainen perustus ja lohdutus, että Jumala on sen asettanut ja sitä rakastaa, ja koska Kristus näin sitä kunnioittaa ja lohduttaa, niin olisi jokaisella täysi syy rakastaa ja pitää sitä arvossa, ja katsoa sydämessään ilahuttavaksi asiaksi, että se on Jumalan asettama ja rakastama sääty sekä iloisena kärsiä kaikki, mitä raskautta siinä on, vaikka se tuntuisi kymmentä kertaa raskaammaltakin. Että näin paljon vaivaa ja mieliharmia saa ulkonainen ihminen aviosäädyssä kokea, tulee juuri siitä, että kaiken laita, mikä on Jumalan sanaa ja työtä, pitää niin oleman, että se ulkonaiselle ihmiselle tuntuu karvaalta, katkeralta ja raskaalta, jos nimittäin sen muuten täytyy autuaallista olla. Se onkin sen vuoksi sääty, joka vaatii uskoa Jumalaan ja rakkautta lähimmäiseen ja harjoittaa niissä aviokumppanit monenlaisen vaivan, työn, mielikarvouden, ristin ja kaikenlaisten vastusten kautta, niinkuin sellaista tuleekin Jumalan sanan ja työn aina mukanaan tuoda. Tästä kaikesta ovat koreasti vapauttaneet itsensä nuo puhtaat huorastajat ja pyhät vetelykset ja sodomalaiset, jotka Jumalaa Jumalan säädyn ulkopuolella omilla töillään palvelevat.

Kristus, näet, osoittaa tässä pitävänsä huolen aviosäädyn tarpeista siinä, että hankkii viinaa puutteeseen ja tekee sitä vedestä. Hän aivan kuin sanoisi: Vaikka teidän täytyy vettä juoda, se on: kärsiä murhetta ulkonai-

nessa menossanne, ja vaikka saatte katkeruutta kokea, niin mitäpä tuosta! Minä tahdon sen tehdä teille makeaksi ja muuttaa veden viiniksi, niin että teidän murheenne on oleva iloa ja hupia. Sitä en tahdo kuitenkaan sillä tavalla tehdä, että ottaisin tai käskisin kaatamaan veden pois; jääköön se paikalleen, vieläpä tahdon minä käskeä kaatamaan sitä astiat ylön täyteenkin, sillä en tahdo vapauttaa kristillistä avioliittoa sen murheista, vaan pikemmin vielä sille kuormaakin lisätä. Tässä pitää nyt niin kummasti käymän, ettei sitä muut kuin kokee neet ymmärrä, nimittäin näin:

jumalan sanan, jonka kautta kaikki on tehty, voimassa pidetään ja muutetaan, pitää tämä tehdä; se on Jumalan sana, joka teille muuttaa veden viiniksi ja tekee aviosäätyenne katkeruuden mieluisaksi. Että Jumala on aviosäädyn luonut, 1 Moos. 2: 22, siitä eivät pakanat ja uskottomat tiedä, jonka tähden heillä pysyykin vesi vetenä muuttumatta koskaan viiniksi, sillä he eivät tunne minun mieltymistäni ja haluani aviosäätyyn, jonka jos tuntisivat, ihastuisivat niin minun mielisuosioideni, etteivät puoleksikaan tuntisi murhettaan ja sisällisesti eivät ollenkaan. Tällä tavalla tehtäisiin vesi viiniksi, sekoitettaisiin ja verrattaisiin minun mieltymykseni sinun mieliharmiisi, jolloin minun mielihyväni tukeuttaisi sinun katkeruutesi ja muuttaisi sen mielihyväksi. Mutta tällaista mieltymystäni ei osoita eikä anna sinulle kukaan muu kuin minun sanani, joka 1 Moos. 1: 31 lausuu: **Jumala katsoi kaikkia kuin hän tehnyt oli, ja katso, ne olit sangen hyvät.**

Tässä antaa Kristus myöskin huomata, ettei hänelle ole ollenkaan vastenmielistä häälutukset eikä mikään muu häihin kuuluva, kuten morsiuskoristeet ja iloisuus, ruoka ja juoma, mitä maapaikan tapa vaatii, vaikka se näyttääkin olevan ylellisyyttä ja tavaran tuhlausta sekä maailmallista, edellyttäen kuitenkin

kin, että kaikella tulee olla määränsä ja häit-
ten merkitys otetaan varteen. Täytyyhän näet
morsiammella ja yljällä olla joitakin koristei-
ta, ja vierasten täytyy saada syödä ja juoda
iloisia ollakseen. Tällaista kulutusta ja menoa
toimitettakoon ihan hyvällä omallatunnolla.
Puhuuhan, näet, Raamattukin paikka paikoin
sellaisesta, morsiuskoristeista, vieraista ja
nauttimisista häissä, jommoista tässäkin
evankeliumissa kuvataan. Ja 1 Moos. 24: 53
luetaan: **että Abrahamin palvelijat toivat li-
sakin morsiamelle Rebekalle hopia- ja kul-
takalut ja vaatteet, vaan hänen veljellensä
ja äitillensä kalleita kaluja.** Ei siis kenen-
kään tarvitse välittää noista hapannaamaisista
tekopyhistä ja itsestään kasvaneista ulkokul-
tailijoista, joita ei muu miellytä kuin heidän
omat tekonsa ja oppinsa ja jotka eivät kärsi,
että tyttö pitää sepelettä tai hieman itseään
koristelee.

Tällaisesta ulkomenosta ei Jumala vähää-
kään välitä, kun vaan uskoa ja rakkautta on
olemassa, jos vaan, kuten sanottu, kohtuutta
noudatetaan kuhunkin säätyyn sopivalla ta-
valla. Sillä vaikka nämä häät olivat köyhät ja
vähäiset, oli niissäkin kolme pöytää, johon
viittaa sana **Architriclinus**, sanalla **edeskäypä**
suomennettu, jonka oli pitäväinen huolta kol-
men pöydän väestä. Tässä nyt ei ylkä itse sitä
tehtävää suorittanut, vaan joku palvelija. Vie-
lä näemme heidän juoneen viiniä. Tämä kaik-
ki olisi ainoastaan köyhyyden kannalta kat-
soen voinut jäädä pois, kuten joskus meillä
tapahtuukin. Eivät vieraatkaan liene käyttä-
neet viiniä muuksi kuin janon sammutteeksi,
koska edeskäypä sanoo, että ensin pitää hy-
vää viiniä annettaman ja vierasten juovuttua
vasta huonompaa. Kaiken tämmöisen sallii
Kristus tapahtua ja pitääkin sallittaman eikä
siitä omantunnon asiaa tehtämän. Eivät he sil-
tä ole myöskään perkelettä palvelleet, vaikka
jotkut ehkä joivat viiniä vielä janostaankin

päästyään ja tulivat iloisiksi. Muutoinhan pi-
täisi syyttää Kristusta, että hän lahjallaan on
antanut aiheita tähän, ja hänen äitiään, joka si-
tä pyysi, jonka mukaan sekä Kristus että hä-
nen äitinsä olisivat syntisiä, jos nuo tuikeanaa-
maiset pyhät tässä saisivat tuomita.

Mutta sellainen ylellisyys, jota meidän ai-
kanamme saadaan nähdä, on suunnatonta, sil-
lä nyt ei ainoastaan syödä ja juoda, vaan ah-
mitaan ja särpäillään, mässäään ja juopotel-
laan, niin että siltä näyttää, kuin olisi ylön-
syöminen ja ylönjuominen oikeata taitoa ja mie-
huutta, sillä tällä ei pyritä iloisiksi tulemaan
vaan hurjapäiksi ja humalaisiksi. Mutta ne
ovat sikoja eikä ihmisiä; sellaisille ei olisi
Kristus viiniä lahjoittanut eikä niiden luokse
tullut. Sama on laita vaatteittenkin, joilla ei
ole häiden juhlistamista tavoitettu, vaan lois-
toa ja komeutta, kuin olisivat ne perhaita, jot-
ka enimmin jaksavat kantaa yllään kultaa, ho-
peata ja jalokiviä ja paljon turmelevat silkkiä
ja pitsejä, vaikka niitä aasit ja pölkytkin jak-
saisivat kantaa.

Mikä on sitten kohtuus? Sen opettakoon
järki ja esimerkit muista maista ja kaupungeis-
ta, joissa sellaista ylellisyyttä ei tavata. Mutta
lausuakseni ajatukseni, olisi talonpoika mie-
lestäni oivallisessa hääpuvussa, jos hänellä
olisi yllään toista vertaa paremmat vaatteet
kuin jokapäiväisessä työssä. Samoin porvari.
Aatelismies olkoon kaksi kertaa komeampi
kuin porvari, kreivi toisen verran koreampi
aatelismiestä ja ruhtinas saman verran upeam-
pi kreiviä ja niin edelleen. Samoin pitäisi
myöskin ruokien ja juomien sekä vierasten so-
veltuman kunkin säätyyn ja arvoasteeseen, ja
nautinnolla pitäisi tarkoitettaman iloa eikä
juopumista ja hurjapäisyyttä.

Onkohan myöskin sitten syntiä soittaa ja
tanssia häissä, koska sanotaan tanssista paljon
syntiä seuraavan? Lienevätkö juutalaiset tans-
sineet, sitä en tiedä. Mutta jos sellainen maan

tapana on, samoin kuin vieraiden kutsuminen, koristelemine, syöminen ja juominen sekä ilostuminen, niin en tiedä sitä synniksi tuomita irstautta ja ylöllisyyttä lukuun ottamatta. Mutta että täten syntiä tehdään, se ei ole ainoastaan tanssin syy, koska pöydässä ja kirjokossakin voidaan syntiä tehdä. Samoinhan ei ole ruuan ja juoman syy, että jotkut niistä tulevat sioiksi. Missä siis tanssi säädyllisesti tapahtuu, myönnän minä heille niiden oikeuden ja tavan ja hypiskelen itsekin mukana. Ei usko ja rakkaus tanssista eikä istumisesta pake-ne, jos siinä vaan häveliäisyyttä ja kohtuutta noudatetaan. Tanssivathan pienet lapsetkin syntiä tekemättä, tee sinäkin niin ja tule lapsiksi; silloin ei tanssi sinua vahingoita. Muutoin jos tanssi itsessään olisi syntiä, niin ei se olisi lapsille luvallista. Olkoon tässä kylliksi puhuttu häistä.

2.

Toiseksi näemme, palataksemme jälleen evankeliumiin, Kristuksessa ja hänen äidissään esimerkin rakkaudesta. Äiti toimittaa emännän tehtävät, Kristus kunnioittaa taloa läsnäolollaan, ihmetyöllä ja lahjalla, joka kaikki tapahtuu morsiamelle, yljälle ja vieraille hyväksi, kuten rakkauden ja sen töiden laita aina on. Tällä houkuttelee Kristus kaikkia sydämiä luottamaan häneen, joka on valmis ajallisiinkin tavaroihin nähden kaikkia empimättä auttamaan, niin ettei kukaan, joka häneen uskoo, ole hätää kärsivä ajallisen tai ijankaikkisen tavarain suhteen. Ennen täytyy veden muuttua viinaksi ja kaikkein luontokappaleitten ryhtyä tyydyttämään uskovaisten tarpeita. Uskovaiselle pitää kyllin olla, eikä kukaan voi sitä estää.

Mutta **uskon esimerkki** on vielä ihmeellisempi tässä evankeliumissa. Hän sallii hä-dän nousta korkeimmilleen, niin että puutteen tuntevat kaikki läsnäolijat eikä mitään neuvua eikä oppia enään ole. Täten osoitetaan juma-

lallisen armon laatua, josta ei kukaan voi tulla osalliseksi, jolla ennestään jo kyllä on ja joka ei puutettakaan tunne, sillä armo ei ravitse täyteläisiä eikä ravituuta, vaan nälkäisiä, kuten usein olemme sanoneet. Ken vielä on viisas, väkevä ja hurskas ja jotain hyvää mielestään omistaa, eikä vielä ole tullut köyhäksi, kurjaksi, sairaaksi syntiseksi ja ymmärtämättömäksi, hän ei voi tulla Herran Kristuksen tykö eikä armoa saada.

Mutta vaikka puute havaitaankin, ei hän heti ryhdy antamaan, mitä tarvitaan ja pyydetään, vaan hän viivästelee ja koettelee uskoa ja luottamusta, kuten hän tässäkin tekee, niin, ja mikä on vieläkin katkerampaa, hän ei ole edes tahtovinansakaan auttaa, vaan vastaa tylästi ja ankarasti. Näin tekee hän tässä äidilleen, joka tuntee ja valittaa hänelle puutetta, pyytää hä-neltä apua ja neuvua nöyrästi ja sävyisästi ehdotellen. Hän, näet, ei sano: Rakas poikani, hanki meille viinaa, vaan: **Heillä ei ole viinaa**. Tällä vetoaa hän ainoastaan Kristuksen hyvyteen, johon täydellisesti luottaa, aivan kuin sanoisi: Hän on niin hyvä ja armollinen, ettei rukousta tarvita, minä en tahdo hänelle ainoastaan osoittaa, mikä puuttuu, jolloin hän itsestään on tekevä enemmänkin kuin rukoil-laan. Tämmöinen on uskon mieli ja tämmöiseksi se ajattelee Jumalan hyvyttä eikä epäile asian niin olevan, sentähden se uskaltaakin ru-koilla ja hätäänsä ilmoittaa.

Mutta huomaa, kuinka tylästi hän näyttää kieltävän äitinsä nöyrän ehdottelun, jonka tämä kuitenkin niin suurella luottamuksella hänelle esittää. Tässä näet, mitä usko on. Mikä sitä nyt kohtaa? Paljas tyhjiys ja pimeys. Se tuntee puutteen eikä näe mistään mitään apua, lisäksi tulee Jumala sille vieraaksi, välinpitä-mättömäksi ja tuntemattomaksi, niin että pelk-kää tyhjiyttä on kaikkialla.

Näin aivan tapahtuu omassatunnossakin, kun tunnemme syntimme ja vanhurskauden

puutteemme, tai kuoleman hädässä, jolloin tunnemme pysyväisen elämän puutetta, tai helvetin ahdistuksessa, kun ijankaikkinen autuus tahtoo puuttua. Silloin kyllä me nöyrinä ikävöimme ja kolkutamme, rukoilemme ja etsimme, mitenkä synnistä, kuolemasta ja tuskasta vapaaksi pääsisimme. Silloinpa hän teeskentelee, kuin nyt vasta pitäisi synnin oikein valtaa saada, kuolemaa oleman eikä helvetillä mitään loppua. Näin menettelee hän tässä äitiään kohtaan, jolle hän näennäisellä kieltäytymisellään tekee puutteen vielä suuremmaksi ja raskaammaksi kuin se ennen puhelua olikaan, sillä nyt näyttää kaikki olevan aivan hukassa ja ainoakin lohdutus olevan matkassaan, johon hän puutteessaan turvautui.

Tässä nyt on usko oikeassa kilvoituksessaan. Niinpä huomaa, kuinka hänen äitinsä menettelee ja meitä tässä opettaa. Niin kovilta kuin hänen sanansa kuuluvatkin, niin tilyltä kuin hän näyttääkin, niin tätä kaikkea ei Maria kuitenkaan käsitä vihaksi eikä hyvyiden puutteeksi, vaan pysyy horjumatta siinä ajatuksessaan, että hän on hyvä, eikä anna tämänmöisen kolauksen saattaa itseänsä sellaista häpeää hänelle sydämmessään tekemään, että lakkaisi häntä hyvänä ja armollisena pitämästä, kuten ne tekevät, joilla ei uskoa ole. He jo kohta ensimmäisestä sysäyksestä kumoon keikahtavat eivätkä Jumalasta muuta ajattele, kuin mitä tuntevat, **niinkuin orhiit ja muulit tekevät, joilla ei ymmärrystä ole**, Ps. 32: 9. Jos, näet, Kristuksen äiti olisi peljästynt näitä ankaria sanoja, olisi hän hiljaa ja alakuloisena poistunut. Vaan nyt hän käskee **palvelijain tehdä, mitä hän heille sanoo**, ja osoittaa siten tämän puuskauksen kestäneensä eikä muuta odottavansa häneltä kuin paljasta hyvyttä.

Minkälaisena helvetillisenä kolauksena sinä pitäisitkään sitä, jos jotakuta hädässä ole-

vaa ihmistä, varsinkin omantunnon kovassa hädässä olevaa, sellainen puuska kohtaa, että hän tuntee Jumalan ikäänkuin sanovan hänelle: **Mitä minun on sinun kanssa?** Hämmästyä ja epäillä täytyy silloin ihmisen, ellei hän tiedä eikä tunne tällaisten Jumalan menetysten luontoa ja ole uskossa harjaantunut. Hän nimittäin tekee tunteensa mukaan ajattelematta Jumalasta muuta, kuin mihin sanat antavat aiheita. Hän tuntee paljasta vihaa ja kuulee sulaa armottomuutta, jonka vuoksi hän ei pidä Jumalata muuna kuin vihollisenaan ja vihastuneena tuomarina. Minkälaiseksi hän Jumalan ajattelee, sellaiseksi hän saakin hänen kokea, joten hän ei voi mitään hyvää häneltä odottaa. Tämä se on kaiken hyvyiden Jumalan kieltämistä. Tästä sitten seuraa, että hän pakenee ja vihaa Jumalaa, jota hän ei tahtoisi olevan olemassakaan, ja että hän ryhtyy kaikkinaiseen Jumalan häväistykseen, jotka ovat epäuskon hedelmiä.

Sen vuoksi on tämä evankeliumimme yle-
vin kohta ja tarkalle vaarille pantava, sillä meidän täytyy Jumalalle antaa se kunnia, että hän on hyvä ja armollinen, vaikka hän päinvastoin menetteleisi ja puhuisi, ja vaikka kaikki järki ja tunteminen toista vakuuttaisivat. Näin saadaan tunteminen kuoletetuksi ja vanha ihminen kukistetuksi, niin ettei meihin enää mikään tunteminen jälle jää, vaan ainoastaan paljas usko Jumalan hyvyteen. Näethän tässä kuinka äiti säilyttää vapaan uskonsa ja antaa siitä meille esimerkin. Hän on varma siitä, että Jumala sittenkin on armollinen, vaikka hänestä ei siltä tunnukaan, ja varmaa on myöskin, että hän toista tuntee kuin uskoo. Sen vuoksi jättää hän asian Jumalan hyvyiden vapaasti päätettäväksi, ei määrää aikaa eikä paikkaa, ei tapaa eikä mittaa, ei persoonaa eikä nimeä. Tehköön Jumala, kuten hyväksi näkee, ellei se tapahdu aterian aikana, niin se tapahtuu kai sen lopussa tai aterian jäl-

keen. Sen karvaan palan, että hän minua näin pilkkaa ja tekee naurettavaksi kaikkein vierasten silmissä, että hän minua näin töykeästi puhuttelee ja sallii kaikkein häpeästä punastua, sen kyllä tahdon sulattaa. Hän vaan tekeytyy karvaaksi, vaikka kuitenkin on suloinen, sen tiedän. Tehkäämme mekin näin, niin olemme oikeita kristittyjä.

Mutta huomaa tässä, että Kristus on näin tyly omaa **äitiään** kohtaan. Tällä hän ei opeta meille ainoastaan edellä sanottua uskon esikuvaa, vaan myöskin vahvistaa senkin tosiasiain, ettei meidän tule Jumalan asiassa ja palveluksessa tuntea isää eikä äitiä, kuten 5 Moos. 33: 9 Mooses sanoo: **Joka sanoo isälensä ja äidillensä: en minä nähnyt heitä, ja ei tunne veljeänsä eikä tiedä pojistansa, ne pitävät sinun sanas ja kätkevät sinun liittos. He opettavat sinun oikeuksias Jaakopille ja Israelille sinun lakis.** Sillä vaikka ei olekkaan mitään suurempaa valtaa maan päällä kuin isän ja äidin, niin ei se kuitenkaan ulotu Jumalan sanaan ja töihin. Jumalallisissa asioissa, näet, ei tule isän eikä äidin, puhumattakaan piispoista tai joistakuista ihmisistä, vaan ainoastaan Jumalan sanan meitä opettaa ja johdattaa. Jos siis isä tai äiti kääskö, opettaa tai rukoilee sinua tekemään jotain vastoin Jumalaa ja Jumalan palvelusta, jota Jumala ei ole selkeästi käskenyt eikä vaatinut, tulee sinun sanoa heille: **Mitä minun on sinun kanssas?** Näin ei Kristuskaan tässä ollenkaan tahdo tehdä jumalallista tekoa juuri silloin, kuin äiti sitä pyytää.

Isä ja äiti ovat, näet, velvollisia, vieläpä juuri sen vuoksi Jumala on heidät isäksi ja äidiksi asettanutkin, että he eivät opettaisi lapsiaan oman päänsä ja oman hartautensa jälkeeseen ja heitä niin Jumalan luokse johdattaisi, vaan Jumalan käskyn mukaan, kuten myöskin P. Paavali Ef. 6: 4 sanoo: **Te isät, kasvatta-kaat lapsianne kurituksessa ja Herran**

nuhteessa. Se on: opettakaa heille Jumalan käskyt ja sana, niinkuin ne olette oppineet, älkääkä omianne. Tässäkin evankeliumissa sinä siis näet, että Kristuksen äiti osoittaa palvelijat luotaan Kristuksen tykö eikä sano: Tehkää, mitä **minä** teille sanon, vaan: **Mitä hän teille sanoo, se tehkää.** Jos oikein tahdotaan opettaa, niin osoitetaan jokaista ainoastaan Jumalan sanaan, joten siis näiden Maarian sanojen: **Mitä hän teille sanoo, se tehkää,** pitää olla koko kristikunnan jokapäiväisiä sanoja, joilla paiskataan maahan kaikki ihmisopit ja mikä nimenomaan ei ole Kristuksen sanaa. Oltakoon lujia siinä uskosta, ettei se, mikä on Jumalan ulkopuolella tai menee sen yli, ole oikean kirkon käskyä, vaikka ihmiset niin valehtelevat ja kerskailevat. Sillä Maaria sanoo: **Mitä hän teille sanoo, se, se tehkää,** älkääkä mitään muuta; ja siinähan onkin kylläksi tekemistä.

Tässä näet myöskin, ettei usko petä eikä Jumala sitä hylkää, vaan antaa enemmän ja suloisemmin kuin rukoillaankaan, sillä tässä ei saada ainoastaan viinaa, vaan kalliimpaa ja parempaa viiniä ja sitä kosolta oikein. Tällä hän yllyttää ja houkuttelemalla houkuttelee meitä lohdullisesti uskaltamaan itseensä, vaikka hän viivyttelisikin. Hän on totinen eikä voi itseänsä kieltää, hyvä ja armollinen on hän, se täytyy hänen itsestään tunnustaa, vieläpä todistaakin, ellei häntä vaan estetä ja ellei hänelle määrätä aikaa, paikkaa ja tapaa. Totisesti hän ei voi, yhtä vähän kuin hän voi itseänsäkään kieltää, jättää sitä auttamatta, joka ainoastaan kärsivällisesti malttaa odottaa.

3.

Kolmanneksi tulee meidän myöskin lyhyesti tarkastaa **häitten hengellistä merkitystä.** Nämä häät ja kaikkikin häät kuvaavat Kristusta oikeata ylkää ja hänen kristikuntaansa morsianta, kuten Matteuksen evankeliumin 22: 2 j. Seur. Kyllin osoittaa. Nämä **häät** vie-

tettiin **Galilean Kaanaassa**, se on: kristikunta sai alkunsa Kristuksen aikoina Juudaan kansan keskuudessa ja pysyy yhä vieläkin kaikkein niiden kesken, jotka ovat juutalaisten kaltaisia. Juudaan kansaa taas kuvaa **Kaanaa**, joka merkitsee **kiivautta**, koska juutalaiset sangen vakavasti pitivät laista vaarin ja sangen suurella kiivaudella harjoittelivat lain töitä, niin että evankeliumitkin kaikin paikoin sanovat heitä kiivailijoiksi eli intoilijoiksi, erittäin Paavali Room. 9 ja 10 luvuissa. Onkin luonnollista, että missä laki ja hyvät työt pidetään ainoana silmämääränä, siellä vallitsee kiivaus ja tora ihmisten kesken, siellä tahdo toinen olla toistaan parempi, mutta ennen kaikkea jokainen uskoa vastaan, joka ei heidän töistään tahdo mitään tietää vaan vetoaa ainoastaan Jumalan armoon. Missä nyt Kristus on, siellä on myöskin aina sellaisia kiivastelijoita, ja hänen häitönsä täytyy viettää Kiivauskaupungissa, sillä evankeliumin ja uskon rinnalla tavataan aina tekopyhiä ja juutalaisia kiivastelijoita, jotka eivät uskoa suvaitse.

Galilea merkitsee **rajaa** eli **rajamaata**, jota kuljetaan toisesta maasta toiseen mentäessä. Se merkitsee myöskin Kiivauskaupungin väestöä, joka asuu lain ja evankeliumin välillä, ja jonka pitäisi lähteä kulkemaan töistä uskoon, laista kristilliseen vapauteen, kuten muutamat siihen aikaan tekivätkin ja yhä vieläkin tekevät. Mutta suurin osa jääpi töissä pysymään ja rajalle kykenemättä hyviin töihin ja uskoon; he vaan antavat hyvien töiden loisteen ja kiillon pettää itseänsä.

Kristuksen häihin kutsuminen taas merkitsee, että hän jo kauvan sitten oli laissa ja profeetoissa luvattu ja että häntä sydämellisesti oli odotettu ja ikävöity vettä viinaksi muuttamaan, lakia täyttämään, uskoa perustamaan ja meistä tekemään oikeita galilealaisia. **Hänen opetuslapsensa kutsuttiin myös häihin**, joka tarkoittaa, että hänestä odotettiin

suurta kuningasta, jolla oli oleva paljon apostoleita ja opetuslapsia, niin että hänen sanansa kaikkialla tulisi runsaasti saarnatuksi. **Jeesuksen äiti oli myös siellä**, se on: kristillinen seurakunta, juutalaisista koottu, oli siellä myöskin kaikkein tärkeimpänä häihin kuuluvana, sillä Kristus oli oikeastaan Juudan kansalle luvattu.

Kuusi kivistä vesiastiaa, joissa juutalaiset saivat itsensä pestä, merkitsevät vanhan testamentin kirjoja, jotka lain ja käskyjen kautta tekivät Juudaan kansan ainoastaan ulkonaisesti hurskaaksi ja puhtaaksi. Sentähden sanookin evankelista **vesiastiain olleen pantuna juutalaisten puhdistamisen tavan jälkeen**, aivan kuin hän sanoisi: Ne kuvaavat töitten kautta ilman uskoa tapahtunutta puhtautta, joka ei sydäntä milloinkaan puhdistaa vaan yhä enemmän saastuttaa, ja joka on juutalaisten puhdistusta, vaan ei kristillistä eli hengellistä. Mutta vesiastiain kuusi-luku merkitsee sitä vaivannäköä ja työtä, joka on töitten kautta puhdistustaan tavoittelevilla, sillä ei siitä lähde sydämelle mitään lepoa, koska ei ole seitsemättä päivää sapattia, jolloin lepäämme töistämme ja annamme Jumalan meissä vaikuttaa. Työpäiviä on, näet, kuusi, joina Jumala on luonut taivaan ja maan ja käskenyt meidän työtä tehdä. Seitsemäs päivä on lepöpäivä, jolloin emme ponnistele lain töissä, vaan annamme Jumalan itsessämme uskon kautta vaikuttaa, pysyen alallamme ja leväten lain töistä.

Vesi-astioissa on käsitys ja ymmärrys laista, jota omatunto noudattelee, ja joka on kirjaimiin pantu, kuten vesi astioihin. Nämä ovat **kivisiä** kuten Mooseksen taulut, ja kuvaa Juudan kansan uppiskaisuutta. Sillä sellainen kuin heidän sydämensä on lakia kohtaan, sellainen on lakikin heitä kohtaan. Se tuntuu heille kovalta ja raskaalta ja sen vuoksi se onkin kova ja raskas, ja se tekee heidän sy-

dämensäkin kovaksi ja tylyksi lakia kohtaan. Senhän saamme kaikin nähdä, tuntea ja kokea, että olemme tylyjä ja hitaita hyvään ja taipuvaisia ja herkkiä pahaan. Tätä eivät jumalattomat tunne, vaan ne jotka halusta olisivat hurskaita ja itseänsä ankarasti töillä vaivaavat; nämä ovat ne **kaksi tai kolme mittaa, jota kukin kiviastioista veti.**

Veden muuttaminen viinaksi on tehdä lain käsitys suloiseksi. Se tapahtuu näin. Ennen evankeliumin tuloa ymmärtää jokainen lain sillä tavalla, kuin vaatisi se töitämme ja meidän täytyisi se töillämme täyttää. Tämä käsitys synnyttää joko paatuneita, röyhkeitä ulkokullattuja ja teeskentelijöitä, kovempia kuin mitkään kivi-astiat, tahi murheellisia levottomia omiatuntoja. Heissä pysyy aina vesi vetenä astioissa, Jumalan tuomion pelkoa ja kammoamista. Tämä on sitä vesikäsitystä, josta ei ole juoma-aineksi eikä koskaan virvoitusta saa, vaan jolla toimitetaan ainoastaan pelkkää pesoa ja puhdistusta, eikä kumminkaan ikänä tulla oikein sisällisesti puhtaaksi.

Mutta evankeliumi selittää lain sellaiseksi, että se vaatii enempää kuin mihin kykenemme, ja tahtoo toisellaista miestä täyttäjäksi kuin me olemme. Se on: laki vaatii Kristusta ja kurittaa meitä hänen tykönsä että me hänen armonsa kautta uskossa ensin tulisimme toisiksi ihmisiksi ja Kristuksen kaltaisiksi ja sitten vasta tekisimme oikeita hyviä töitä. Lain oikea käsitys ja tarkoitus on siis opettaa meitä tuntemaan kykenemättömyytemme ja pakottaa meitä toisen, nimittäin Kristuksen luokse, armoa ja apua etsimään.

Kun sen vuoksi Jeesus tahtoo viinaa tehdä, käskää hän kaataa kiviastiat täyteen, jopa ylenkin täyteen. Evankeliumi, näet, tulee ja selittää, kuten sanottu on, lain käsityksen aivan täydellisesti, ilmoittaen ettei meidän tekemme mitään muuta ole kuin pelkkää syntiä ja ettemme siis lain kautta voi synneistä va-

paiksi tulla. Kun nyt tämän kuulevat nuo ”kaksi tai kolme mittaa” eli hyvät sydämet, jotka ovat lain töihin paljon vaivaa panneet ja jotka itse jo ovat joutuneet pelvonalaisen ja levottoman omantunnon valtaan, pelästyvät he tämmöistä käsitystä vielä paljoka enemmän, niin että vesi on vuotava yli kaikkien laitojen. Ennen tunsivat he itsensä hitaiksi ja haluttomiksi hyvään, mutta arvelivat kuitenkin töillä sen perille pääsevänsä. Nyt he kuulevat olevansa siihen aivan kelvottomia ja sen olevan mahdotonta töillä saavuttaa. Silloin on kiviastia aivan liian täynnä vettä, niin ettei siihen enään mitään mahdu, silloin on lain käsitys ennättänyt täyteen määräänsä ja pelkkä epätoivo saa vallan.

Silloinpa tulee lohdullinen evankeliumi ja muuttaa veden viinaksi. Kun, näet, sydän kuulee, että Kristus on meidän puolestamme täyttänyt lain ja ottanut syntimme päällensä, niin ei se siitä enään mitään väliä pidä, että laki mahdottomia vaatien jättää meidät epätoivon valtaan ja että meidän täytyy heretä töistä pois. Niin, silloin tuntuu varsin kalliilta ja oivalliselta, että laki on niin korkea, pyhä, oikea ja hyvä, ja että se niin suuria vaatii, ja sen vuoksi sitä sitten rakastetaan ja kiitetään, kun se niin paljon ja suurta vaatii. Tämän vaikuttaa se, että sellaisella sydämellä on nyt Kristuksessa kaikki, mitä laki vaatii, ja hänestä olisi suurin murhe se, jos laki vähemmän vaatisi. Katsos, näin on nyt laki rakas ja keveä, vaikka se ennen oli kova, vaikea jopa mahdotonkin, sillä se elää nyt Pyhän Hengen kautta sydämessä. Astioissa ei ole enään vettä, se on tullut viinaksi, jota jaellaan, juodaan, ja joka on sydämen iloiseksi tehnyt.

Sitten ovat kaikki nämä **palvelijat Uuden Testamentin saarnaajia**, apostoleita ja heidän seuraajiaan. **Ammentaminen ja tarjoilu** merkitsee Raamatun tällaista selittämistä ja saarnaamista kaikelle maailmalle, joka on kut-

suttu Kristuksen häihin. Ja nämä **palvelijat tietävät kyllä**, sanoo evankelista, **kusta viina tuli**, kuinka se ennen oli vettä ollut. Se on: ainoastaan apostolit ja heidän seuraajansa ymmärtävät, kuinka laki Kristuksen kautta tulee rakkaaksi ja mieluisaksi, ja kuinka evankeliumi ei täytä lakia töillä vaan uskon kautta, joten aivan toinen meno on tullut entisen töitten monon sijaan. Sitten **maistaa edeskäypä viinaa ja tuntee sen hyväksi, mutta ei teidä kusta se tuli**. Tämä edeskäypä on juutalaisten vanha pappiskunta, jolla oli tietoa ainoastaan töistä ja josta Nikodemus oli yksi, Joh. 3: 9, joka tosin hyvästi havaitsi Kristuksessa olevan jotain erinomaista, mutta ei tiennyt miten sen asian oli ja mistä se tuli, vaan riippui vielä lain töissä. Töitten opettajat, näet, eivät voi ymmärtää eikä tuntea evankeliumin ja uskon menetystä.

Edeskäypä kutsuu yljän saapuville ja kummastelee, **miksikä hän viimeksi antaa hyvää viiniä**, vaikka kaikki ihmiset huonomman viimeksi tarjoavat. Juutalaisista on ihmettä vielä tänäkin päivänä, että evankeliumin saarnan piti niin kauvan viipymän ja nyt

vasta tuleman pakanoille, ja että heidän täytyi niin kauvan juoda huonoa viinaa, se on: kantaa lain kuormaa ja päivän hellettä, johon toisessakin evankeliumissa viitataan, Matt. 20: 12.

Huomaappas, kuinka ristiriitaisesti Jumala ja ihmiset menettelevät. Ihmiset antavat ensin parasta ja sitten huonointa, Jumala ensin ristiä ja kärsimystä sitten kunniaa ja autuutta. Tähän on syynä se, että ihmiset koettavat säilyttää vanhaa ihmistä, jonka vuoksi he opettavatkin lakia töillä pitämään ja tekevät suuria makeita lupauksia. Mutta siitä tulee äitelätä ja sakka maistuu katkeralta, sillä omatunto käy käymistään yhä levottomammaksi. Vaikkei se suurista lupauksista juopuneena aluksi tunnekaan tällaista tuskaa, niin se kuitenkin lopuksi, kun viina on juotu ja petolliset lupaukset ovat haihtuneet, havaitsee asian oikean laidan. Jumala taasen tekee ensin omattunnot levottomiksi ja antaa huonoa viinaa, vieläpä silkkää vettäkin, mutta sitten lohduttaa hän evankeliuminsa lupauksilla, jotka pysyvät ijankaikkisesti. Amen.